

Er is maar één uniek volk van God - de ene kudde van de Goede Herder

Piet Guijt en Steven Paas

Niet los zien van de hoofdzaak

Bij het bestuderen van belangrijke afzonderlijke gedeelten of verzen in de Bijbel, kan het gevaar bestaan dat we de grote lijn van de Schrift niet meer zien. Dat kan gebeuren als de details van de Schrift worden geïsoleerd van het geheel ervan, met als gevolg dat de christocentrische kern van Gods openbaring vervaagt. In dit verband wijzen wij op een essentieel vraagstuk dat steeds weer naar voren komt, en waarover veel (onnodige) verwarring bestaat. Het betreft de relatie tussen enerzijds de gemeente of de kerk van Christus en anderzijds Israël of het Joodse volk. Daarbij rijst de vraag naar de functie van het na-Bijbelse Israël in Gods heilsplan. Bij de beantwoording van die vraag is het belangrijk om de hoofdzaak van de Bijbelse boodschap in het oog te houden: Namelijk, dat met de komst van de al lang beloofde en langverwachte Messias Jezus Christus, Die met Zijn lijden, sterven en opstanding voor alle mensen van alle volkeren de weg heeft geopend om door geloof in Hem met God verzoend te worden (o.a. 2 Cor. 5:18,20; Ef. 2:16; Hebr. 2:17; Rom. 5:10; Joh. 1:12). Dat geldt voor zowel de Joden als de 'heidenen', dat wil zeggen: alle andere volkeren.

Christus mag niet worden uitgeschakeld

Er is een veelheid van verschillende opvattingen over de relatie tussen gemeente/kerk en Israël. Met twee ervan kunnen we snel klaar zijn. Om te

beginnen, de mening dat er twee wegen van redding zouden bestaan in Gods heilsplan, de weg van het judaïsme voor de Joden zonder Christus en de weg van het christelijk geloof voor de niet-Joden met Christus. Een extreem gevolg van deze gedachte, voorkomend onder 'christenzionisten', kan zijn de idolisering of verheerlijking van Israël, het zogenaamde filosemitisme. Verder, de mening (vaak als karikatuur gepresenteerd) dat in Christus de kerk de plaats heeft ingenomen van Israël en dat daarom Gods heilsplan niet meer gericht is op het Joodse volk. Een mogelijke vergaande consequentie van deze vervangingsgedachte is het afschuwelijke verschijnsel van Jodenhaat of antisemitisme. Uiteindelijk zijn beide bewegingen verwant aan elkaar. Bij christelijke aanhangers van het filosemitisme, die het judaïsme als verwante en voor Joden legale heilsweg beschouwen, zouden - in tijden van crisis - verwarring en teleurstelling kunnen omslaan naar gevoelens van antisemitisme. Beide bewegingen druisen in tegen het Evangelie omdat zij Christus uitschakelen, dat wil zeggen door in een 'twee-wegen-leer' een weg naast Hem te veronderstellen, of door de heilsweg van Christus als het ware af te sluiten voor het Joodse volk.

Het gaat ons hieronder in het bijzonder om twee andere twee visies, waarvan naar onze overtuiging de eerste de juiste is.

Het unieke volk van God

In de eerste visie staat Jezus Christus centraal in Gods hele heilsopenbaring. Gods handelen met oudtestamentisch Israël is een afbeelding van de komst en de betekenis van Jezus. Met het werk van Jezus op aarde is die afbeelding werkelijkheid geworden, niet alleen voor Israël, maar voor de hele wereld. In deze visie behoren alleen zij die in Jezus geloven, Jood en heiden ofwel niet-Jood, tot het unieke nieuwtestamentische volk van God, de ene kudde onder de ene Goede Herder, Jezus Christus (Joh.10:16). Gelovige Joden en heidenen maken dus deel uit van de ene gemeente of de kerk, dat wil zeggen het Lichaam van Jezus Christus. Immers, de gemeente van Christus is het heilsorgaan door middel waarvan overal in Gods schepping aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden (Ef. 3:10). Degenen, die Jezus niet als Verlosser willen aannemen, blijven helaas gescheiden van God, en zullen uiteindelijk verloren gaan (Joh. 3:18b). De heilsboodschap van God is immers gericht tot alle etnische volkeren van de wereld, zonder onderscheid tussen Jood en niet-Jood.

Aparte status voor na-Bijbels Israël?

Aanhangers van de andere (tweede) visie zijn het ermee eens dat Jezus de enige en unieke weg tot redding is voor zowel Joden als niet-Joden. Tegelijk geloven zij dat God in Zijn heilsplan nog een uitzonderlijke weg of taak zou hebben voor

het na-Bijbelse etnische volk Israël als zodanig. Op grond van een letterlijke en geïsoleerde lezing van de vele oudtestamentische Israëlprophetieën menen zij dat de uitspraken van Gods eeuwige trouw aan Israël eerst en vooral tot vervulling komen in het geografische, etnische en nationale herstel van Israël. Geloof in de redding door Christus en Zijn Koninkrijk wordt dan verbonden met geloof in een uitzonderlijke positie en toekomst van Israël. Sommigen menen dat dit uitzonderlijke herstel van het joodse volk al voor de wederkomst van Christus steeds meer werkelijkheid gaat worden. Zij verwachten een massale bekering van de Joden en als gevolg daarvan een bloeitijd voor de kerk in de eindtijd. Anderen zien het vermeende geestelijke en nationale herstel van Israël meer als een nog toekomstige verwerkelijking, en wel na de wederkomst. Na de door sommigen veronderstelde opname van de gemeente, waarin zowel Joden als niet-Joden aanwezig zijn, zou het volk Israël door de grote verdrukking zou gaan, waarop het zich dan later nog tot Jezus zou bekeren.

Jezus en de apostelen in het Nieuwe Testament spreken echter nergens over een aparte weg of taak voor het volk Israël voor of na de wederkomst. Immers, wanneer vanaf Bijbelse tijden Joden (zoals bijvoorbeeld Paulus, Petrus, Philippus, Timotheüs en velen na hen tot vandaag) Jezus aanvaardden, dan zijn ook zij lid van de gemeente, ook al zijn en blijven ze uiteraard Israëlieten of Joden in etnische zin, net zoals wij na onze bekering nog steeds Nederlanders zijn. De gedachte van de opname van de gemeente is inconsistent, want die zou betekenen dat er na de wederkomst twee gemeenten van Jezus zijn, een niet-Joods deel na de opname in de hemel, en een vervolgens bekeerd Joods deel op aarde. Dat is strijdig met wat Jezus in Joh. 10:16b zegt, namelijk dat er één kudde is onder één Herder.

Helaas komen veel aanhangers van deze tweede visie niet uit bij de visie die wij als eerste noemden. Want ondanks hun aanvaarding van Christus als unieke en enige weg van redding voor Jood en niet-Jood, hechten zij toch geloof aan een blijvende aparte status en een uitzonderlijke toekomst van Israël. Sommigen denken ook dat de kerk altijd al tekort heeft gedaan aan het erkennen van haar 'Joodse wortels' en dat de aparte status van na-Bijbels Israël moet worden ingevoegd in de theologie en het christelijk belijden. Ze menen dat diverse teksten in het Oude Testament daarvoor het bewijs zouden zijn. Maar die teksten zoals bijv. Jes. 61:8; Jer. 32:40, Ez.16:60 en 37:26 etc. moeten naar onze overtuiging binnen het kader van de oudtestamentische bedeling worden verstaan als typologische aanduidingen van Christus en Zijn Koninkrijk. Bovendien moet nog bedacht worden dat in het Nieuwe Testament sprake is van een nieuw verbond in Jezus' bloed (met betere beloften voor allen die in Hem geloven!) en dat het oude verbond verouderd is verklaard (Hebr. 8:13).

Gods beloften in Christus

In de oudtestamentische verbondsbeloften aan Israël toont God een tijdelijke verschijning (gestalte) van Zijn genadeverbond met de wereld, van schepping tot wederkomst. Die beloften zijn vervuld en wezenlijk waar gemaakt voor alle volken in Christus. Naar het karakter en het doel van Gods beloften in het Oude en het Nieuwe Testament worden die beloften vervuld voor de hele mensheid en niet in een blijvende aparte positie van Israël als uniek volk van God. Er zijn geen twee volken van God.

In de doorgaande lijn van het genadeverbond van schepping tot wederkomst is het oudtestamentische volk Israël een bepaalde fase, met daarna het (door wedergeboorte ontstane) 'ware Israël' van alle gelovigen in Christus als de laatste vervolgfase. In die slotfase van de heilsgeschiedenis is er sprake van een door geloof in Jezus gerechtvaardigd volk dat de Heilige Geest heeft mogen ontvangen en de werken van Jezus mag gaan doen en de voltooiing van Zijn universele Koninkrijk verwacht. Het betreft hier de ultieme openbaring van de allesomvattende strekking van het genadeverbond, gericht op de gehele wereld, waaruit God in Christus tot aan de jongste dag Zijn gemeente of kerk bijeenbrengt en Zijn rijk verwerkelijkt, zoals in de eerste visie is weergegeven. En daarmee komt een Jood die in Jezus gelooft niets tekort, want alle beloften van God zijn in Christus ja en amen (2 Cor. 1:20) voor zowel Joodse mensen als mensen van andere volken. Zoeken naar verbinding met een judaïsme dat niet wortelt in Christus en vasthouden aan een uitzonderlijke status van het na-Bijbelse Israël in Gods heilsplan als deel van het geloof in Christus verzwakken de eenheid van christenen en dat leidt af van Christus Zelf, die de kern is van het Evangelie.

Zoetermeer/Veenendaal, november 2020

Drs. Piet Guijt is Bijbelonderzoeker. Hij verdiept zich in de Schriftgegevens over o.a. de verhouding tussen de Gemeente en Israël, en publiceert en correspondeert daarover.

Dr. Steven Paas is theoloog. Hij publiceert over Europese en Afrikaanse kerkgeschiedenis, zending, theologieën over Kerk en Israël en de lexicografie van het Chichewa, een veel gesproken taal in Centraal Afrika.

<https://www.linkedin.com/pulse/er-maar-%C3%A9%C3%A9n-uniek-volk-van-god-de-ene-kudde-goede-herder-steven-paas/?published=t>